

[Per Stig Møller]

så har nævnt det i forbindelse med det foregående forslag, men føler ligesom ministeren, at der er en svaghed i den automatiske tilskudskobling, som virkelig kan komme til at være mere standsende end fornyende og fremmende.

Sidst, men ikke mindst, er ministerens forudsætninger vitterlig dem, vi for tiden må arbejde under. Der er ikke råd til at kaste adskillige millioner kroner ud. I stedet må man til at se på en mere helhedsorienteret og bevidst teaterpolitik, der ikke er bange for at omfordele for at skabe plads til noget nyt. Kan vi i den forbindelse bane vejen for det bedre gennem en rimelig og mådeholden udvikelse af budgettet, hvis vi kan finde midler til det for dette område, skal vi imidlertid gerne gøre vort til at fremme det eksperimenterende teater, børneteateret, det rejsende teater, amatørteateret.

Kan vi få skabt en enighed om dette, tror jeg, at vi har sikret kvaliteten, således som ministerens forslag også gør det, fremmet fornyelsen og styrket selvstændigheden, så godt som det er muligt i dag, og så vil vi godt være med til at gøre det endnu bedre i morgen.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er alle de pæne ord om decentralisering, som vi altid hører fra denne regering og denne regerings repræsentanter, som får mig til at undre mig og stille spørgsmål. Hvad er det for en decentralisering, man taler om? Det er, så vidt jeg kan se, en decentralisering, der består i, at man decentraliserer ansvaret – hvad der jo ikke er noget galt i – men samtidig tager mulighederne og pengene fra de mennesker, som man har givet ansvaret. Det gælder, når man tager bloktilskudene fra kommunerne, og det gælder, så vidt jeg kan se, også med denne lovgivning, for når ministeren sikrer sig budgetindsigt og sikrer sig mulighed for at lægge loft over statens tilskud, hvad vil der så ske på amtsplan? Så må man disponere i henhold til det loft, som ministeren har lagt. Så har man decentraliseret statens besværligheder til dem, der har ansvaret; de må så bære smerten.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg ved egentlig ikke helt præcis, hvad hr. Per Stig Møller mener med »snablen i kassen« eller »snablen i statskassen«. Hvad er det for en snabel? Hvad er det for et snabeldyr? Er det amtskommunerne? Er det kommunerne? Er det teatergængerne, som misbruger offentlige midler? Det får man nærmest indtryk af, når man bruger udtrykket »snablen i kassen«. Jeg er klar over, at amtskommunerne udløser tilskud fra staten, når man bevilger penge til teatrene, men det forekommer mig, at amtskommunerne især i disse år har været mindst lige så omkostningsbevidste, som staten har været tvunget til at være det, så jeg har meget svært ved at se nogen snabel, og hvor den – hvis den er der – fører hen.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Hvad der menes med det udtryk, ved hr. Ole Espersen jo ganske udmærket. Der menes, at hvis nogen beslutter, at der skal bruges en krone her, så skal en anden, som ikke har været med til beslutningen, bruge en krone dér. Det er, hvad der menes med udtrykket.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Kun den bemærkning til fru Ingerlise Koefoed om decentraliseringen og ansvaret og pengene, at der ligger ikke noget loft eller låg over amtskommunerne. Amtskommunerne kan afsætte det, de ønsker, men staten er forpligtet til at gå så og så langt op, som nu folketingets flertal ønsker det ved finanslovaftstemningen. Det er det, der tales om. Derfor er det ikke et spørgsmål om, at vi bremser amterne.

Mette Madsen (V):

Jeg vil indlede med at sige, at jeg har forståelse for, at arbejdet med at revidere teaterloven – altså udvalget, der var nedsat af den tidligere kulturminister – er blevet stillet i bero. Jeg synes heller ikke, det er hensigtsmæssigt at lade kvalificerede og travle mennesker sidde og arbejde med et oplæg, når ministeren klart kan se, at der ikke i øjeblikket er økonomiske muligheder for at gennemføre det resultat, man ville nå frem til, men vi må alle sammen håbe, at det økono-